



SAARA
TURUNEN

JÄRJETTÖMIÄ
ASIOITA

TAMMI

**SAARA
TURUNEN**

**JÄRJETTÖMIÄ
ASIOITA**



TAMMI
HELSINKI



KIRJOITUSTYÖTÄ OVAT TUKENEET
Koneen Säätiö, Taiteen edistämiskeskus,
WSOY:n kirjallisuussäätiö ja Otavan Kirjasäätiö.

Gustavo Adolfo Bécquerin runon ”LXXIII” kokoelmasta *Rimas* on
suomentanut Saara Turunen.

© Saara Turunen ja Tammi 2021
ISBN 978-952-04-2510-4
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa

I

Ensin on rakkaus espanjan kieleen. En ole varma, mistä se ilmaantuu elämäni, mutta yhtäkkiä vain tajuan, että pidän siitä. Teen kaikkeni, että oppisin kielen nopeasti. Ostan ¿Que tal? -nimisen kirjan ja ryhdyn opettelemaan sanoja. Manzana, patata, zanahoria, tomate. Kaikki kuu-
lostaa espanjaksi kauniilta, ja haluan matkustaa tuohon maahan niin pian kuin mahdollista. Olen juuri aloittanut dramaturgian opinnot teatterikoulussa, niinpä kiiruhdan koulun kansainvälisen koordinaattorin toimistoon ja sanon, että minut pitäisi päästää vaihto-oppilaaksi heti tulevana vuonna. Kansainvälinen koordinaattori katsoo minua epäillen. Minulla on opintoja kasassa vasta kourallinen, eikä ulkomaille meneminen tule yleensä kysymykseen näin varhaisessa vaiheessa. Mutta vakuutan, että se olisi taiteellisen kehitykseni kannalta hyvin oleellista ja että kielitaitoni on varsin kelvollinen. Totuus on se, että olen vasta lehteillyt ¿Que tal? -kirjaani, mutta olen varma, ettei se olisi mikään ongelma.

Kansainvälinen koordinaattori haluaa lähettää minut Barcelonaan. Siellä on teatterikoulu, jonka kanssa koulutusohjelmani tekee yhteistyötä. Olen innoissani. Katson kartasta, että Barcelona sijaitsee rannalla, ja pakkaan laukkuni täyteen bikineitä, minihameita, kesätossuja ja sellaisia isoja heliseviä koruja, joita en koskaan käytä kotimaassani mutta joita jostain syystä arvelen tarvitsevani Espanjassa.

En ymmärrä matkustavani Kataloniaan, autonomiselle alueelle, jolla on oma kieli. Vielä saavuttuanikin ajattelen olevani Espanjassa ja ostan itselleni turistikojusta t-paidan, jossa on Espanjan lippu. Ja tavallaan niinhän minä olenkin, mutta siitä huolimatta opinahjon käytävillä paitaani luodaan epäileviä silmäyksiä. Vasta myöhemmin kun olen istunut koulunpenkillä jo kuukausia, tajuan lopullisesti, etten ymmärrä puoliakaan opetuksesta, sillä se tapahtuu tuolla toisella kielellä, joka ei ole sitä mitä olen jo hieman ehtinyt opetella. Sinnittelen kai niinkin kauan, sillä kielet ovat sen verran lähellä toisiaan, että ulkomaalainen saattaa uskotella itselleen ymmärtävänsä, mistä puhutaan, vaikka ei oikeasti tajuaisi yhtään mitään. Menen siis katalaanin kielikurssille, mutta se on turhauttavaa, koska jumitumme väreihin ja numeroihin viikkokausiksi, samalla kun koulussa luemme Shakespearen sonetteja.

Suurin osa opettajista suostuu puhumaan minulle espanjaa, mutta silti opiskelu on hankalaa. Takeltelen ja änkytän. Osaan puhua sujuvasti vain iltapäivisin juotuani kolme lasia punaviiniä. Kirjoittamisenopettaja ei halua päästää minua tunneilleen, koska hänen mukaansa kielitaitoni ei riitä. Opettaja on keski-ään ylittänyt mies, jota jotkut pelkäävät ja josta toiset pitävät. Hänellä on vanhanaikaiset silmälasit ja arvovaltainen sukunimi, niin minulle kerrotaan. Eräänä iltapäivänä hän istuu lounasravintolassa syömässä ateriaansa. Lautasella on kanankoipi ja ranskalaisia perunoita, vieressä viinikarahvi. Minä menen opettajan luo, keskeytän hänen ruokailunsa ja sanon, ettei hänen tarvitsisi pettyä. Osaan kyllä kirjoittaa, sen vannon ja vieläpä espanjaksikin, hän tulisi sen näkemään.

Opettaja antaa armon käydä oikeudesta. Ja niin kirjoitan yöt läpeensä, käännän tekstit pienen ohutlehtisen

sanakirjani avulla, aamuisin etsin jonkun viattoman uhrin koulun kahvilasta ja pakotan hänet tarkastamaan työni. Ja sillä tavalla opin, nopeammin kuin olisin osannut toivoa, sanat jäävät mieleeni, koska ne ovat omiani. Joskus opiskelutoverini kysyvät minulta, miksi teksteissäni puhutaan aina lumesta ja perunoista sekä voileivistä, joiden päällä on kurkkua ja tomaattia. Se kaikki on heidän mielestään hyvin eksoottista, enkä minä osaa vastata.

Asun Salvà-kadulla Poble Secin kaupunginosassa muutaman koulukaverini kanssa. Huoneeni on ikkunaton vaatekomero, jonne mahtuu ainoastaan sänky. Asunto on talvella kuin jääkaappi, eikä minulla ole varaa lämpöpatteriin. Mukaan pakkaamani vaatteet osoittautuvat käyttökelvottomiksi. Lainaan kämppäkaveriltani farkut. Kirjoitan ystävälleni Suomeen ja pyydän häntä lähettämään toppatakin. Nukun farkut jalassa ja toppatakki päällä ja ravitsen itseäni lähi-baarin edullisella punaviinillä, jota ostan koulupäivän jälkeän puolentoista litran vesipulloon. En ole koskaan palellut niin paljon kuin tuossa asunnossa. On vaikea ymmärtää, että maassa, jossa olin ajatellut käyskenteleväni vain bikineissä, onkin niin kylmä. Olohuoneemme on aina täynnä väkeä, teatterikoululaisia ja muita tuttuja. He polttavat pilveä ja katselevat television iltapäiväohjelmia, joissa pitkäkyntiset naiset analysoivat huumeisiin sortuneiden härkätaistelijoitten viimeisimpiä edesottamuksia. Joku rakentaa samalla pienoismallia tulevaan lavastusratkaisuun, ja toisinaan erään viiksekkään pukusuunnittelijan äiti tulee käymään maaseudulta ja tuo meille valtavan kimpaleen vuohenjuustoa, pötkökaupalla kuivalihaa ja purkeittain sellaista pateeta, jonka päällä on paksu rasvakerros.

Tutustun suomalaisen kuvataiteilijaan, itseni ikäiseen tyttöön, joka asuu pienessä vuokrahuoneessa Praça de Tetuanin lähellä, maalaa graffiteja hylätyillä teollisuusalu-eilla ja öljyväreitä huoneensa nurkassa. Tapaamme usein viikonloppuisin, juomme omenalikööriä ja Spriteä hänen luonaan ja odotamme, että kello tulisi yksi yöllä ja voisimme lähteä jollekin klubille. Klubilla etsimme aina jonkun, joka myy meille huumeita, ja tanssimme aamunkoittoon. Ihastun huumeisiin ja siihen mukavaan oloon, jonka niillä saa aikaiseksi. Vieraan kielen puhuminen sujuu vaivatta, ja tavallinen juna näyttää samalta kuin Henkien kätkemä -elokuvassa se juna, joka kiittää veden päällä, ja värikkäät lamput loistavat radanvarressa. Maailma ei tunnu yhtään etäiseltä, päinvas-toin etäisyys katoaa ja tilalle astuu voimakas tunne siitä, että olen yhtä luonnon kanssa, samaa perhettä, johon kuuluvat tähdet, vesinokkaeläimet, lumileopardit ja vaahterat. Pidän myös siitä, että noissa juhlissa tuho ja nautinto kietoutuvat toisiinsa, että hauskanpito on kokonaisvaltaista, siinä on jotakin rituaalinomaista, kuin muinaisissa seremonioissa, joissa manattiin henkiä esiin ja tanssittiin niin, että lopulta oltiin transsin vallassa ja sitä kautta puhdistuttiin menneestä. Juhlien jälkeen vaatteeni ovat kuraiset ja reppuni kadonnut mukanaan meikkivoide ja loppukuun opintotuki, mutta ei se haittaa. Entinen elämäni oli tylsää ja pölyistä. Olen iloinen, että viimeinkin saan tuntea olevani elossa.

Tapaan mieheni keväällä. Hän vain osuu paikalle eräänä aamuna, kun tulemme ulos klubilta ja aurinko nousee. Hän houkuttelee minut mukaansa after hours -bileisiin. Esitän välinpitämätöntä, vaikka rakastunkin häneen heti ja seuraisin häntä vaikka kaivoon, jos hän haluaisi. Se johtuu luultavasti hänen hymystään. On kiehtovaa, että hän hymyilee

melkein koko ajan. En ole tottunut sellaiseen. Minä ja kaikki ne ihmiset, jotka tunnen entuudestaan, hymyilemme vain erikoistilanteissa. Pidän häntä myös komeana, ja vaikka olisi ehkä fiksumaa sanoa, ettei ulkonäöllä ole merkitystä, että sisäinen kauneus kyllä ratkaisee, niin oikeasti kauneudella on lumoava vaikutus, samanlainen kuin lampulla, joka saa yöllä lentävät hyönteiset sekaisin, ja juuri sillä tavalla minäkin suuntaan mieheni valokehään, ja jostain syystä hän antaa minun jäädä.

Ensin hän yrittää puhua minulle englantia. Hän on opiskellut sitä koko ikänsä yksityistunneilla, mutta hänen kielitaitonsa on niin surkea, että minä saan siitä itseluottamusta ja ryhdyn puhumaan hänelle espanjaa. Luulisin, että olen tiedostamattani etsinyt jotakin sellaista, ihmistä, joka jaksaisi kuunnella juttujani vieraalla kielellä, vaikka niiden kertomiseen menisi tuntikausia, ja vastaisi minulle sitten kiinnostavasti, aivan kuin kyseessä olisi oikea keskustelu.

Miehen äidinkieli on katalaani. Hän nauraa nähdessään turistikojusta ostetun paitani. Hän sanoo, että se on isäntävaltion paita eikä minun kannattaisi laittaa sitä päälleni teatterikoulussa, jos haluaisin, etteivät ihmiset pitäisi minua idioottina.

Mies tulee minun luokseni yöksi. Istumme hetken auringossa parvekkeella ja juomme pullon Fantaa puoliksi. Hän kertoo opiskelevansa historiaa ja puhuu muinaisista yhteiskunnista sekä viikinkien laivastoista. Niistä, jotka kauan sitten seilasivat aina Välimerelle saakka kyydissään vaaleatukkaisia raakalaisia. Sitten nukumme vaatekomerohuoneessani muutaman tunnin, ja sen jälkeen miehen on mentävä. Hän pyytää puhelinnumeroani. Minä teeskentelen vastahakoista, mutta mies on ovela ja muutenkin harjaantunut tällaisia tilanteita varten, ja niinpä hän

kysyy, saisiko katsoa puhelintani hetken, ja soittaa sitten omaan numeroonsa.

Joidenkin päivien päästä hän lähettää viestin ja pyytää minua ulos. Olen revetä liitoksistani, mutta samalla minua kauhistuttaa. Pelkään, ettei hän pitäisikään minusta. Minä pidän hänestä niin paljon, että sydäntäni pakahduttaa ja minun täytyy hengittää syvään. Ennen tapaamistamme mietin tuntikausia, minkälainen minun tulisi olla, että voisin olla hänelle mieliksi. Tulisiko minun olla puhelias vai hiljainen, hauska vai vakava, älykkäänoloinen vai mielummin vähän tyhmä? Tulisiko minun pukeutua siististi vai huolettomasti, olisiko tukan oltava auki vai kiinni?

Mies tulee hakemaan minua autollaan. Yritän antaa hänelle suudelmat molemmille poskille, mutta silloin hän kysyy, olenko suuttunut hänelle jostakin, ja kun sanon, että en tietenkään, hän tiedustelee, miksi sitten suuteleen häntä poskille. Mitä ihmeellistä siinä on, minä kysyn, jos kaikkien muidenkin kanssa tervehditään sillä tavalla, ja mies selittää, että rakastavaisten tulee suudella toisiaan suulle aina tullessa ja lähtiessä. Sillä poskien suuteleminen merkitsee sitä, että rakkaus on kuollut tai ettei sitä koskaan ollutkaan. Sellaista tekevät vain kaverit, perheenjäsenet tai vanhat pariskunnat, jotka pettävät toisiaan ja elävät lumeavioliitossa. Minä sanon, että en voi tietää tuollaisia asioita, koska kotimaassani kaikki suudelmat ovat aina romanttisia eikä sellaisia arkisia suudelmia, joita annettaisiin vain omille vanhemmille, ole olemassakaan. Lapsuudessa en koskaan nähnyt aikuisten edes halaavan toisiaan, suudelmista puhumattakaan. Mutta mies ei usko puheitani vaan luulee, että keksin jutut omasta päästäni, ja epäilee, että olen kuitenkin jostain vihainen tai ehkä rakastunut johonkin toiseen.

Mies on juuri saanut ajokortin ja hänen isänsä on antanut hänelle punaisen Jeepin, jossa on kattoluukku. Minun mielestäni se näyttää leluautolta. Kotipihani hiekkalaatikolla oli samanlainen. Auto on huonossa kunnossa. Se pysähtyy keskelle liikenneruuhkaa, mutta mies ei siitä sävähdä, käärii vain hihansa, hyppää kadulle ja työntää auton jälleen liikkeelle. Ajamme rannalle, istuskelemme hiekassa ja suutelemme. Mies katsoo minua pitkään ja kehuu minua kauniiksi. Ja vaikka minä huitaisen kädelläni ja sanon hänelle, ettei hänen tulisi puhua typeryyksiä, olen silti mielissäni ja rakastun häneen entistä enemmän, sillä on aivan kuin hän kääntäisi valon minua kohti, ja tunnen itseni onnekaaksi saadessani paistatella tuon valon loisteessa.

Illalla menemme juhlimaan klubille ja auringon noustessa suuntaamme reiveihin, jotka järjestetään vallatussa talossa. Talo on ennen ollut hieno huvila. Se seisoo muiden huviloitten keskellä mutta on rapistunut. Huoneiden nurkissa lojuu rojua, jalattomia tuoleja ja tyhjiä spraymaalipurkkeja. Deejii soittaa siivouskomerossa ja ihmiset tanssivat olohuoneessa. Puutarha on savinen, se kasvaa pitkää heinää, ja muurien takaa erottuvat viereisten talojen tasaisiksi leikatut nurmikot sekä valvontakamerat porttien pielissä. Me makoilemme talon katolla auringossa, poltamme pilveä ja juomme olutta punaisista tölkeistä aina iltapäivään saakka. Sen jälkeen hoipumme väsyneinä miehen vanhempien kotiin, joka sijaitsee Sant Gervasin kaupunginosassa kadulla, jonka nimi on Laforja.

Olen ihmeissäni siitä, että aikuinen ihminen asuu yhä kotona. Miten kukaan jaksaa sellaista? Mutta miehellä ei kai ole tarpeeksi rahaa muuttaa omilleen, ja myöhemmin tulen huomaamaan, ettei täkäläisten mielestä siinä ole mitään kummallista, että asutaan vanhempien kanssa saman katon alla, vaikka ollaan jo parikymppisiä ja vielä kauan sen

jälkeenkin. Äidin luona asiat ovat aina paremmin, kuulen heidän usein toteavan.

Tuona viikonloppuna miehen vanhemmat eivät kuitenkaan ole paikalla. He ovat Pariisissa lomamatkalla miehen pikkusiskon kanssa. Asunto on kaunis ja suuri. Siellä on kalanruotoparketit ja kauniit puiset ikkunaluukut. Perheen hopeanharmaa kissa vaeltelee pitkin eteiskäytävää ja vaaleat verhot liikahtelevat olohuoneen avonaisen ikkunan edessä.

Tarkastelen huonetta, joka on ollut miehen ja hänen veljensä hallussa siitä asti, kun he olivat pieniä. Heidän lapsuudenkuvansa on edelleen seinällä. Siinä veljekset askartelevat jotakin olohuoneen pöydän ääressä ja heidän äitinsä on pukeut heidät samanlaisiin asuihin. He näyttävät aivan kaksosilta, vaikka heillä onkin puolitoista vuotta ikäeroa. Huoneessa on edelleen kerrossänky. Mies nukkuu alhaalla ja yläsängyssä säilytetään sarjakuvalehtiä ja vanhoja pehmoleluja, sillä veli on löytänyt itselleen naisen ja poistunut vanhempiansa nurkista. Veli työskentelee vuoristossa retkioppaana, meloo pienellä kajakilla jokia pitkin ja syöksyy alas vesiputouksista henkensä uhallla. Mies kertoo, että kun sängyt olivat vuosia sitten saapuneet taloon, veli oli ilmoittanut, että hän ottaisi yläsängyn, ja silloin mies oli sanonut, että se sopisi hyvin, sillä hän oli aina ollut alasänkyjen ystävä. Myöhemmin ajattelen, että se kuvastaa hyvin hänen luonnettaan. Hän osaa tyytyä siihen mitä saa, ja onnistuu näkemään hyvät puolet niissäkin asioissa, joissa niitä ei ole. Itse en ole sellaisessa kovinkaan taitava. Janoan aina parhaita paloja, ja joskus se koituu onnettomuudekseni.

Mies laittaa minulle perunamunakasta. Hän selittää, että se kuuluu jättää sisältä hieman raa'aksi. Hänen äitinsä on hänelle tuon reseptin opettanut, ja mies on siitä ylpeä. Hän sanoo, ettei kypsäksi paistettu munakas vedä vertoja

heidän versiollleen. Hän tekee myös leipiä, joiden pinnan hän sivelee valkosipulilla ja halkaistulla tomaatilla, ja kaataa niiden päälle oliiviöljyä. Lautaset ovat posliinia, niissä on vanhanaikainen aaltoileva reunus ja siinä kultainen kuvio. Mutta mies kattaa pöydän hirveän huolimattomasti, hui-kaisee vain haarukat ja veitset sikin sokin lautasten viereen. Minusta se on kummallista kaiken sen vaivannäön jälkeen, ja niinpä asettelen aterimet kauniimmin, haarukan vasem-malle ja veitsen oikealle. Lapsuudenkodissani näitä perin-teitä noudatettiin aina, enkä tiedä osasinko silloin arvostaa niitä, mutta muutettuani omilleni pidin tottumuksesta kiinni, sillä mielestäni se pitää sisällään jotakin arvokasta. Mies ei ymmärrä päänäpintymääni eikä korjaa tapojaan myöhemminkään, vaikka mainitsen hänelle asiasta monta kertaa. Ja omituisinta tässä kaikessa on se, että hän syö lei-vät kuitenkin juuri veitsellä ja haarukalla, hienostuneesti kuin aatelinen. Hän sanoo, että hänen mummonsansa on tuon tavan hänelle opettanut, sillä mummmolla on äveriäs tausta ja aristokraattiset eleet ja mummon kanssa ruokaillessa tulee aterinten liikkeissä olla aina hyvin huolellinen.

Seuraavana aamuna herään siihen, että kissa on tullut makaamaan rintakehäni päälle ja se tuijottaa minua suo-raan silmiin. Mies on suihkussa. Hiivin keittiöön, löydän pikkuruisen pannun ja laitan kahvin kiehumaan. Istuske-len olohuoneen pöydän ääressä ja katselen puluja, jotka lehahtavat lentoon vastapäisten talojen yllä, ja parvekkeita, joiden rautaisten pienojen väleistä luikertelee mehikasvien varsia ja niiden tähden muotoisia kukkasia. Kasvit näyttävät vanhoilta, ja ajattelen, että on aivan kuin kaupungin sielu asuisi noissa kukissa.

Vähän ajan kuluttua ovelta kuuluu kolinaa. Tulija on siivooja, pieni ja ystävällinen nainen, jota mies tervehtii

tuttavallisesti. Siivooja harjaa lattiat vanhanaikaisella harjalla ja luuttuaa ne sitten mopilla, jonka on kastanut johonkin voimakkaaseen pesuaineeseen. Mietin, miksei hän käytä imuria, mutta sittemmin saan tietää, ettei perheellä ole sel-laista. Lopuksi hän silittää vaatteet ja viikkaa ne siisteihin pinoihin sänkyjen reunoille, miehen alushousut mukaan lukien.

Kysyn mieheltä, mitä hän on ajatellut tehdä illalla, mutta mies ahdistuu kysymyksestä ja vastaa, ettei hän mitenkään voi tietää. Kyllä varmasti jotakin tapahtuisi. Minut on kasvatettu sillä tavalla, että aina täytyy olla selvillä siitä, mitä on ohjelmassa seuraavaksi, tulee toimittaa jotakin hyödyllistä ja kysellä muilta ihmisiltä sellaisia kysymyksiä, kuten mitä teet työksesi, mitä aiot tehdä lomalla ja mitä sinulla on suunnitelmassasi huomenna. Minusta tuntuu, että kaaos valtaa alaa, aika valuu hukkaan ja kaikki menee sotkuiseksi ja sekavaksi, jos en tiedä miten elämäni etenisi. Haluan, että asiat tapahtuvat sellaisina kuin minä olen ne suunnitellut. Mutta mies sanoo, että hän haluaisi katsoa mitä tuleman pitää ja edetä sitten tapahtumien virrassa vapaasti ajailehtien.

Kiirohdamme aurinkoiseen säähän ja lähdemme kävelemään metrolle. Laforja-kadun kulmassa ohitamme pitsikaupan, jonka ikkunoiden takana istuu pieni mummo paksut silmälasit päässään valtaviin pitsivuorten keskellä ja nyplää jotakin, sekä baarin, joka on täynnä vanhoja miehiä ja jota kutsutaan ukkelibaariksi. Ukkelibaarissa tupakantumpit ja ohuet servietit heitetään lattialle, ja sieltä tarjoilija lakaisee ne päivän päätteeksi leveällä harjalla. Ukkelibaarin vieressä on kananmunakauppa, jonka takana on omistajien koti, ja kodin takana patio, jossa kanat oleilevat kopeissaan. Mies kertoo, että hän oli kananmunakauppiaiden pojan kanssa samalla luokalla ja usein koulun jälkeen he menivät patiolle

ja heittelivät jyviä kanoille. Kuljemme apteekin ja lelukaupan editse ja katselemme hetken näyteikkunaa, jonka takana pieni juna jyskyttää pitkin raiteita. Myös apteekkari ja lelukaupanpitäjä ovat miehen tuttuja. Apteekkari kannattaa Madridin jalkapallojoukkuetta ja kiusoittelee miestä, mikäli Barcelonan joukkue on hävinnyt, ja lelukaupanpitäjän mies tuntee siksi, että hän oli veljensä kanssa käynyt siellä lapsena varastelemassa pikkuautoja mutta jäänyt aina kiinni, eikä kauppias siitä ilmeisesti kannu kaunaa, sillä hän tervehtii meitä ystävällisesti. Asemalla hyvästelemme ja kumpikin jatkaa omaan suuntaansa. Mies ottaa metron yliopistolle, ja minä kävelen halki humisevan kaupungin teatterikoululle, jossa teemme kohtausharjoituksia ja vetelehdimme koulun edustalla tupakat suussa.

Päivät kuluvat, mutta mies pysyttelee poissa. Hän sanoo olevansa kiireinen. Hänen pitää lukea tentteihin. Ja toisella kertaa taas hänen on vietettävä kuolleen isotätinsä muistopäivää sukulaistensa kanssa. En tiedä, uskoisinko häntä, niin harvoin hänestä kuuluu. Elän hänen puheluitaan varten. Aamusta iltaan odotan, että hän haluaisi tavata minut ja viedä minut jonnekin. On paljon sellaisia päiviä, jolloin en jaksa keskittyä opintoihini. Kirjoitan kyllä kohtaukset, mutta taidehistorian tunnilla pääni nuokkuu kuin kuivahtanut tulppaani. Päivät pitkät haaveilen vain miehen seurasta. Koulun jälkeen vaeltelen kaupungilla ja tärvään opintolainaa halpaketjujen vaatteisiin, koruihin ja hajuvesiin, joilla suunnittelen somistautuvani, kun taas tapaisin hänet. Mielikuvissani mies on täydellinen, ja minusta tuntuu, että hänen seurassaan minustakin tulee toisenlainen. Arki saa taianomaisen hohteen, ja me leijailemme maanpinnan yläpuolella. Mutta sitten toisaalta kun hän vihdoin ottaa

yhteyttä, olen vihainen ja mökötän, ja kun hän tiedustelee, mikä minua oikein vaivaa, en mitenkään osaa sanoa. En ole oppinut puhumaan tunteistani tai kertomaan, mitä haluan.

Tiedän, että voisin toki itsekin soittaa hänelle ja pyytää häntä jonnekin, mutta en halua tehdä sitä, sillä minulla on liian paljon menetettävää. Olen rakastunut enkä halua pilata hänen mielenkiintoaan sillä, että roikkuisin hänen perässään. Olen tehnyt sellaista aiemmin ja huomannut, ettei se toiminut.

”Elämässäni on ainoastaan yksi kysymys, johon en ole löytänyt sellaista ratkaisua, että se riittäisi takaamaan edes jonkinlaisen mielenrauhan, ja tuo kysymys liittyy rakkauteen, siihen että olen yhä mieheni kanssa, vaikka hän asuu yhdessä maassa ja minä toisessa.”

Saara Turusen älykäs ja omaääninen rakkaustarina kuvaa elämänvalintoja, järjen ja tunteiden ristiriitaa, sitoutumisen vaikeutta ja vapauden kaipuuta sekä muutoksen vääjäämättömyyttä. Lyhyet ja kirkkaat lauseet piirtävät esiin tarkkoja havaintoja elämän arvaamattomuudesta, normeista ja odotuksista sekä siitä, miten haastavaa niitä on täyttää. Melankolinen ja leikkisä teos vie lukijan mukanaan kiehtovaan ja yksityiseen maailmaan.



www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-2510-4

KANNEN MAALAUUS: ASTRID SYLWAN, *DÖDEN III*
KANNEN SUUNNITTELU: MARKKO TAINA

